

Gábor Áron rézágyúja és a QSC KW 122 és 181

Emberek! Már megint egy nagyágyú került a Keleti blokkban található Kékmadár hangstúdió falai közé. Igen-igen, a QSC megpróbálja a lehetetlent és az évtizedek óta beállt hangtechnikai piacon a felső kategória ajtaját döngeti. Két súlyos versenyzővel, a kétutas 12” –os közép, 2”-os magassugárzóval és 2x500 W-os erőlködővel szerelt KW 122-vel és a 18”-os, 1000 W-os KW 181-gyel battyogtunk fel a XIX századi épület 3. emeletére.

Ez „kellemes” emlékeket idézett fel bennem a néhai ELTE klubbal kapcsolatban, ami eredeti rendeltetésére nézve egyházi intézmény nagyterme volt hasonló magasságokban, közel istenhez. Egy-egy koncertre meglehetősen nagy apparátussal, piramis építői eltökéltséggel kellett kivonulni, hogy a beaufelszerelés eljusson a színpadig. Ha a QSC hangfalak papundekliből lennének, nyilván nem tör fel az előbbi gondolatsor a tudatom mélyéből, de ezek korrekt nyír forgácslapokból vannak, rocker ököl biztos vas ráccsal a hangszórók előtt és fém vasalással az élek, sarkok védelme, valamint a függeszthetőség érdekében. A bélés sem vattacukorból van, az elektronikából és a hangszórókból sem sajnálták az anyagot. Ahhoz, hogy egy ilyen nagynevek uralta, meglehetősen nyomott piacon valaki labdába rúghasson, a minőség és a hosszútávú megbízhatóság az elsődleges követelmény. Nem lehet 1 centes alkatrészekből hosszútávon megbízhatóan működő motyót építeni, legalább 2 centes alkatrészeket kell felhasználni. Itt a Keleti blokkban már számos 1 centes szajré adta meg örökre magát az anyagilag nem túl tehetős fiatal zenészgeneráció kezei között.

Forgalmazóikat ezen hulladékokkal együtt mint modern taigetoszról dobni ki a harmadikról. Nyilván a tervezői munka az, ami a legjelentősebb hozzáadott értéket képviseli a QSC-nél és természetesen a többi komoly gyártónál. Ahogy a gépjárműgyártásban az elektronikus vezérléssel a maximumot sajtolják ki a több mint száz éve létező technikából, a hasonló korú hangrendszerek sem nélkülözik a processzorok nyújtotta teljesítmény és minőség javítást.

Ne legyenek illúzióink, ha egy ládát szimplán, optimalizált vezérlés nélkül megtöltünk elektronikával nem biztos, hogy jobban fog szólni, mint a 20-30 évvel ezelőtti technika, sőt. Akkor az akusztika végletes finomítása, hangolása volt a célravezető, míg ma már ezt kombinálják a processzorok erejével.

A konkrét hangfalak gyakorlatilag ugyan azt a bélést, de tökéletesítve és kezelő felületet kapták, mint a K széria általam már bemutatott darabjai. Vonal és mikrofonszintű bemenet, változtatható hangkarakterisztika normál, vokál, vagy szubmély használatához, távvezérlés lehetősége.

Miután összeállítottam a rendszert, ami nem okoz különösebb fejtörést egy kezdőnek sem a fiókomban régóta porosodó Beethoven lemezt vettem elő. Hoppá a IV. Szimfónia. Na, halljuk!

Csalódás... Zsírsütés zaja érkezik, kevés magas hanggal, brutális mélyekkel. Most mi van? Megnézem CD-n a karmestert, egy névtelen labanc pojáca, nyilván rengeteg pénzzel és verbuvált zenekarral a 80-as években valahol Nyugat-Németországban készült katasztrófális minőségű felvétellel. Így már értem. Elővettem a Berliini fiharmónikusoktól ugyanezt az opuszt, a jó öreg Herbert von Karajan dirigálásával és a felszerelés a mennybe ment. Az adagio finom részletei gyönyörűen, már-már hifi szerűen szólnak. Ja, azt majd elfelejtettem, hogy a vocal állásba helyeztem menet közben a karakterisztika kapcsolót, mert érzésem szerint így javul az ének és beszéd érthetősége és a hangszerek felharmónikusai is szebben szólnak. A 2”-os magassugárzó nyilván erős a közép-magas tartományban, de bűvészkedni kell, hogy 10 kHz felett is csilingeljen. Ehhez kell többek között a proc. A teljesítmény viszont 1”-os magassal nem hozható. Ezért választják a gyártók a jobban terhelhető, nagyobb lengő átmérővel rendelkező drájvereket. Valamit valamiért.

A zenéhez visszatérve, az adagio után az allegrót hallgatva is megbizonyosodhattam a QSC-ben rejlő rendkívüli tartalékokban. A mélyhegedű falka érkezése meg se kottyant neki, fantasztikus ágyú dörej szintű basszus remegtette a gyomrom. Semmi torzítás, fulladás csak a színtiszta zene. Nyilván itt is pezsegtek a procik.

Az, hogy miért nem az aktuális villany pop, rock, metál és egyéb halálbrigádok zenéjét hallgatom a nyilvánvalóan ezek számára készült hangafalon, roppant egyszerű. A mai produceri munka áldásos tevékenysége nyomán kiveszett a dinamika ebből a műfajból. A keverő ribizlisora 0 dB-nél lefagy és csak a zene kikapcsolása után áll vissza nyugalmi helyzetbe. A klasszikus zene mintegy 100 dB-s dinamika tartomány a legdurvább teszt egy hangrendszer számára. Ha 20 dB-n és 120 dB-n is zenei élményt nyújt az már valami. Na, ilyen a QSC KW122 és KW 181 páros. Dörren, mint Gábor Áron rézágyúja. Forgalmazza az Interton Kft. Köszönöm a lehetőséget!

Lőrincz György, Kékmadár hangstúdió